

Arrest

nr. 231 604 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. PARMENTIER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (L.A.) luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 8 november 1973 te Valencia in de staat Carabobo. U woonde heel uw leven op hetzelfde adres in Valencia. U woonde in Venezuela samen met uw zonen L.A. (o.v. X) en J.G. (o.v. X), en met uw moeder M. (o.v. X). U hebt in Venezuela onder meer gewerkt als lader-losser, als lasser en uw laatste werk gedurende vier à vijf jaar was als taxichauffeur tot oktober 2017.

Sinds president Maduro aan de macht kwam nam u deel aan vele protesten en manifestaties om uw ontevredenheid met het wanbeleid van zijn regering te tonen. U werd in totaal vijf à zes keer telefonisch bedreigd met de boodschap dat u moest stoppen met deel te nemen aan de protesten en dat u voor de president moest stemmen. De eerste keer dat u werd bedreigd was eind januari of begin februari 2017 en de laatste keer was in augustus van datzelfde jaar. Tussen 20 en 25 oktober 2017 werd ook uw auto 's nachts in brand gestoken. U vermoedt dat de Junta Communal, die gestuurd wordt vanuit de overheid uw auto heeft in brand gestoken en u eerder telefonisch bedreigde. Na dit incident dook u met uw moeder en uw twee zonen onder bij familie en vrienden tot aan uw vertrek. Jullie keerden nog wel verschillende keren terug naar het huis, maar telkens voor een korte periode. U besloot om Venezuela samen met uw twee zonen en uw moeder te verlaten naar België waar uw zus A.A. en broer B.A.E. al lange tijd verblijven. U verliet Venezuela op 30 mei 2018 per vliegtuig samen met uw twee zonen en moeder en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België waar u op 31 mei 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juni 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van de Junta Communal en de Venezolaanse overheid omwille van uw deelname aan de protesten en uw profiel als tegenstander van president Maduro en zijn overheid. Daarnaast vreest u ook bij terugkeer dat uw paspoort zal worden afgenomen en u zal worden gearresteerd.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw paspoort en die van uw jongste zoon L.A.; uw identiteitskaart en die van uw jongste zoon L.A.; uw vaderlandskaat en die van uw oudste zoon J.G.; uw rijbewijs; twee bankkaarten; een mastercard; vier reisbiljetten; de geboorteakte van uw jongste zoon L.A.; een afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela.

Uw oudste zoon J.G. en uw moeder legden ook hun respectievelijke paspoort neer evenals hun vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Doordat u actief was als manifestant die tegen de regering van Maduro protesteerde kende u volgens uw verklaringen incidenten van vervolging door de aan de overheid gelinkte Junta Communal. Bij terugkeer naar Venezuela koestert u een vrees voor de Junta Communal en voor de Venezolaanse overheid.

Vooreerst moet er worden gewezen op uw profiel als manifestant die veelvuldig tegen de overheid protesteerde. Zo kunnen er grote vraagtekens bij uw politiek bewustzijn worden geplaatst. U beweert dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsvonden in 2015 en dat de kandidaten Maduro en Capriles Radonski waren (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van L.A. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS1 p.16-17). Van een andere kandidaat die u als komiek beschrijft, weet u de naam niet meer, en van Corina Machado weet u dat ze zich terugtrokken voor de verkiezingen (CGVS1 p.16). De objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd toont aan dat er nog op 20 mei 2018 presidentsverkiezingen waren.

Het is dus erg vreemd dat u zelfs bij herhaalde vraagstelling blijft volhouden dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsshadden in 2015 (CGVS1 p.16-17). Dit is des te opvallender daar u verklaarde Venezuela te hebben verlaten op 30 mei 2018, met andere woorden amper tien

dagen na de laatste presidentsverkiezingen (verklaring DVZ d.d. 9 augustus 2018 vraag 31). Het valt niet voor te stellen dat u niet weet dat er amper tien dagen voor uw vertrek presidentsverkiezingen waren. Wetende dat u al ruim vier jaar, sinds Maduro de macht nam, aan vele protestacties en manifestaties deelnam (CGVS1 p.14), moet u zo een belangrijk moment toch beter kunnen situeren. Zeker gezien dit dé kans was om de door u gecontesteerde Nicolas Maduro het presidentschap te ontnemen na jaren van protest van uw kant. De idee dat u zich mogelijk enkel van datum vergist blijkt allerm minst het geval te zijn. U noemt immers de presidentskandidaten van de laatste verkiezingen als Maduro en Capriles Radonski (CGVS1 p.16). U stemde zelfs voor Capriles tijdens wat volgens u de laatste presidentsverkiezingen waren in uw land (CGVS1 p.17). In werkelijkheid waren de kandidaten van de laatste presidentsverkiezingen Nicolas Maduro, Henri Falcon en Javier Bertucci. De presidentsverkiezingen waar u aan refereert zijn die van 14 april 2013 waarbij Maduro inderdaad Capriles versloeg. Dat u volhoudt dat u in 2015 koos voor Capriles als nieuwe president is zo erg opmerkelijk, maar vooral ook omdat er in 2015 helemaal geen presidentsverkiezingen waren. De eerstvolgende presidentsverkiezingen na die van 14 april 2013 waren namelijk die van 20 mei 2018. Uw voorgehouden politieke profiel wordt verder afgezwakt door uw gebrekkige kennis van andere belangrijke verkiezingen. De eerstkomende verkiezingen in Venezuela schat u geheel verkeerd in. Volgens u worden op 9 december 2018 de verkiezingen gehouden voor het nationale parlement (CGVS1 p.16). Met andere woorden zou dus amper één maand na uw onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018) deze eerstvolgende verkiezingen worden gehouden. De eerstvolgende parlamentsverkiezingen zijn gepland in 2020 en niet in december 2018, zoals u verklaart. U zegt ook dat begin 2017 de gouverneurs werden verkozen in Venezuela, dit blijkt niet te kloppen (CGVS1 p.16). De laatste verkiezingen van de gouverneurs dateren echter van 15 oktober 2017.

Iemand met uw profiel van actief demonstrant die bij vele protesten aanwezig was en die reeds sinds Maduro het presidentschap vier jaar geleden opnam deelnam aan die protesten moet toch in staat zijn deze belangrijke politieke gebeurtenissen beter te situeren (CGVS1 p.14).

Verder valt een tegenstrijdige verklaring in verband met uw laatste bedreiging en dito deelname aan de protesten op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de laatste bedreiging die u ontving naar aanleiding was van uw deelname aan een protest in maart 2017 (Vragenlijst DVZ vraag 5). Op het CGVS stelt u echter nog bedreigd te zijn geweest in augustus 2017 (CGVS1 p.9,14). Dit is niet ernstig. Deze discrepantie ondergraaft uw profiel en uw asielrelaas dat eruit ontspruit dan ook sterk.

Voorts slaagt u er niet in te verduidelijken waarom u door de overheid geïdiseerd zou worden als politiek opposant. U maakte immers geen deel uit van een politieke partij maar u was een gewoon lid van een groep burens die indien nodig haar onvrede wilde tonen (Vragenlijst DVZ vraag 5). U weet niet of de andere manifestanten, waar ook de vele burens uit uw wijk deel van uit maakten, eveneens problemen kenden (CGVS1 p.15). U weet niet in welke situatie ze zitten aangezien u al zes maanden het land hebt verlaten en niemand u iets zei (CGVS1 p.15). U denkt bijgevolg dat ze geen problemen hebben, zo zegt u (CGVS1 p.15). Op het moment van uw vertrek hadden ze er alleszins geen (CGVS1 p.15). U bestempelt de reden waarom u dan als enige wel problemen kende zelf als toevallig (CGVS1 p.15). Wat er dan precies zo specifiek was aan uw profiel waardoor u tussen al die andere protesteërs en burens werd geïdiseerd kan u niet bepalen (CGVS1 p.15). U kende wel veel mensen en als u iets op Whatsapp opstart dan volgen veel mensen u wel (CGVS1 p.15). U bent populair in uw eigen wijk, zo stelt u (CGVS1 p.15). Uit deze verklaringen blijkt niet waarom precies enkel u tussen alle andere manifestanten en protesterende burens werd geïdiseerd door de Junta Communal en de overheid.

De vaststelling dat er aan uw profiel van veelvuldig demonstrant sterk moet worden getwijfeld wordt versterkt door de verklaringen van enerzijds uw oudste zoon J.G. (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van J.G. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS3) en anderzijds door die van uw moeder (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van M. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS2).

Ze weten beiden namelijk zeer weinig over uw politieke activiteiten. Uw oudste zoon weet niet wanneer u voor de eerste keer, noch voor de laatste keer deelnam aan een manifestatie (CGVS3 p.10). Hij kan enkel zeggen dat u het al lang doet (CGVS3 p.10). Sinds wanneer u gekant bent tegen de regering of wat de aanleiding daartoe was weet uw oudste zoon evenmin (CGVS3 p.11).

Nochtans gaf u op uw persoonlijk onderhoud aan pas nadat Maduro als president was verkozen en sinds vier jaar deel te nemen aan zeer veel protesten omdat vanaf dat moment de situatie erg verslechterde (CGVS1 p.14). Op de vraag waarom u deelneemt aan de manifestaties antwoordt uw oudste zoon weinig doorleefd door te stellen dat u het tegen de regering doet omdat alles wat die doet

slecht is (CGVS3 p.10). Wat u precies deed op die manifestaties of welke rol u er opnam is uw zoon echter onbekend (CGVS3 p.10). Aangezien uw oudste zoon 15 jaar oud was toen u begon met uw protestacties die zijn leven in gevaar brachten kan er we degelijk van hem verwachten worden dat hij een correct beeld kan schetsten van uw anti-overheidsactiviteiten. Zoals gezegd is ook uw moeder slecht op de hoogte van uw profiel als fervent deelnemer aan de protesten tegen de regering. Ze weet eveneens niet wanneer u ongeveer voor de eerste keer deelnam aan een manifestatie, noch wanneer u dat voor het laatst deed (CGVS2 p.9). Wat haar zoon daar precies deed of waar hij naar de protesten ging weet ze evenmin (CGVS2 p.9). Hoe de regering of de Junta Communal is te weten gekomen dat haar zoon betrokken was bij de protesten kan ze ook niet bepalen (CGVS2 p.9).

Deze vaststelling dat uw oudste zoon en moeder zo goed als niets kunnen zeggen over uw activiteiten als manifestant is erg vreemd. Jullie woonden samen en u was al jarenlang en veelvuldig actief als protestant (CGVS1 p.5,14; CGVS2 p.4; CGVS3 p.4). Op die manier zouden uw moeder en oudste zoon er toch meer over moeten kunnen vertellen.

Er moet tot slot vastgesteld worden dat u geen documenten voorlegt die uw profiel van manifestant onderbouwen (CGVS1 p.4-5). U verklaarde dat u twee zendingen uit Venezuela verwachtte en dat het eerste deel met uw persoonlijke kaarten reeds is aangekomen (CGVS1 p.5). Deze legt u inderdaad ook neer, maar de tweede zending die uit foto's van de protesten zou bestaan, was nog onderweg op datum van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018), zo zegt u (CGVS p.5). Tot op heden zijn de documenten die uw deelname aan manifestaties moeten aantonen niet in het bezit van het CGVS. Dat u meer dan een half jaar na uw verzoek er niet in slaagt om stukken aan te brengen die uw deelname aan protesten kunnen staven schaadt doet het geloof in uw activiteiten andermaal geen goed.

Naast uw voorgehouden profiel moet er ook worden vastgesteld dat uw vervolgingsverhaal grote vraagtekens oproept. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Ten eerste valt op dat u het incident waarbij uw auto in brand werd gestoken pas voor het eerst vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw eerdere interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u het op geen enkel moment verteld. Op zetel van het CGVS wordt u dan ook gevraagd waarom u het incident niet eerder hebt vermeld (CGVS1 p.18). U zei dat men u op de DVZ vroeg om korte verklaringen af te leggen. Dat u gevraagd werd om uw verhaal aan de hand van bondige verklaringen uit de doeken te doen weerhield u er echter niet van om op zijn minst het incident waarbij uw wagen in brand werd gestoken te vermelden. Uit het verslag van het interview op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ L.A. d.d. 9 augustus 2018) blijkt bovendien dat u ruimschoots aan het woord kwam en u zeker in staat was om te vermelden dat uw auto in brand werd gestoken. Meer zelfs er werd u bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe gevraagd of er zich naast mondelinge dreigementen nog incidenten hebben voorgedaan. Deze vragen beantwoordde u enkel door te stellen dat u per telefoon bedreigd werd (Vragenlijst DVZ, punt 5). Dat u dan op het CGVS opeens aanhaalt dat uw auto in brand werd gestoken is allerm minst geloofwaardig. Uw oudste zoon en uw moeder hebben het uitbranden van uw auto evenmin vermeld tijdens hun respectievelijke interview op de DVZ (zie Vragenlijst M. d.d. 9 augustus 2018 en Vragenlijst DVZ J.G. d.d. 9 augustus 2018). Uw zoon verdedigt zich door te stellen dat men hem op de DVZ vroeg om niet in detail te treden (CGVS3 p.11). Men kan hier evenwel bezwaarlijk van een detail in jullie asiolverhaal spreken. Uw moeder ten slotte verklaart dat ze niet aanwezig was tijdens het incident en dus er niets over weet of over kan bijbrengen (CGVS2 p.10). Het is opvallend dat u, uw oudste zoon en uw moeder, allen zo een cruciaal element in jullie vervolgingsverhaal achterwege zouden laten op het eerste moment waarbij jullie de kans krijgen om de motieven voor jullie beschermingsaanvraag uit de doeken te doen. Het betreft bovendien toch een ernstig incident, namelijk het opzettelijk in brand steken van jullie wagen, dat de directe aanleiding vormde voor de beslissing om onder te duiken en amper nog naar huis terug te keren (CGVS1 p.8,13). In die zin is het erg vreemd dat u, net zoals uw oudste zoon en uw moeder dit incident niet eerder hebt vermeld.

Wat ook opvalt is dat u aanvankelijk de start van uw problemen met de overheid of de Junta Communal situeert in april 2017 (CGVS1 p.8-9).

Later wanneer u gevraagd wordt naar het eerste dreigtelefoontje verklaart u dat u het ontving eind januari, begin februari 2017 (CGVS1 p.9). Deze verklaringen over de start van uw problemen stemmen dus niet overeen.

Er moet bijkomend opnieuw naar de verklaringen van uw oudste zoon en van uw moeder over de mondelinge bedreigingen worden gewezen. Uw oudste zoon weet schijnbaar zelfs niet eens op welke manier u precies bedreigd werd. Hij verklaart dat u hem vertelde dat u met de dood werd bedreigd maar hij niet weet of het persoonlijk dan wel per telefoon was (CGVS3 p.5-7). Dat uw volwassen zoon deze basisinformatie over uw vervolgingsverhaal ontbreekt is vreemd, zeker gezien uw moeder blijkbaar wel op de hoogte was van de manier waarop u bedreigd werd (CGVS2 p.4-5,7). Hoeveel keer u werd bedreigd en of u op uw gsm of de vaste lijn werd opgebeld is uw oudste zoon evenmin bekend (CGVS3 p.5-7). Het moment van de eerste keer waarop u werd bedreigd is net zoals de laatste keer een raadsel voor uw oudste zoon (CGVS3 p.7). Of zijn vader de bedreigingen aan anderen heeft gemeld weet uw oudste zoon ook niet (CGVS3 p.7). De kennis van uw moeder over uw vervolgingsfeiten overstijgen die van uw oudste zoon wederom niet. Zij is ook niet op de hoogte van het aantal dreigtelefoontjes aan uw adres, noch wanneer u zo voor het eerst of voor het laatst werd bedreigd (CGVS2 p.7-8). Naast dat u met dood bedreigd werd weet uw moeder niet wat uw bedreigers tegen u aan de telefoon zeiden of wat u hen antwoordde (CGVS2 p.8). De incidenten en de problemen die u kende in Venezuela hebben u niet alleen doen onderduiken, maar tevens doen vluchten uit uw land, samen met uw twee zonen en uw moeder. Men kan van u dan ook verwachten dat jullie de ingrijpende incidenten die daartoe hebben geleid helder kunnen voorstellen.

Ook leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het incident dat uw zoon zelf actief beleefde, het uitbranden van uw wagen. U verklaart dat u het wrak van uw wagen zelf wegbracht naar een plek en men dat zo snel mogelijk moet doen aangezien de overheidsdiensten er anders op af komen en als zij de auto moeten verwijderen dit u nog veel meer geld kost dan als u zelf het wrak wegbrengt (CGVS1 p.11-12). Uw zoon beweert daarentegen dat het wrak van uw auto wel degelijk door de overheid werd weggebracht naar die plek waar zulke onbruikbare auto's worden heengebracht (CGVS3 p.8-9). Uw oudste zoon blijkt over dit incident eveneens niet goed geïnformeerd want hij weet niet waar het vuur in de wagen is ontstaan noch of de motor beschadigd was (CGVS3 p.9). U wist daarentegen wel dat het vuur ontstond aan de koffer en aan de stoelen (CGVS1 p.12). De motor was echter nog wel in orde, aldus uw vaststellingen (CGVS1 p.12). Nochtans verklaart u dat uw oudste zoon naar buiten kwam toen de auto uitbrandde (CGVS1 p.13). Dat hij dan niet zou weten welke delen van de auto vuur vatten is zeer bevreemdend.

Jullie leefden in Venezuela allen samen in hetzelfde huis en in België verblijven jullie ook op hetzelfde adres te Kasterlee (CGVS1 p.3,5; CGVS2 p.4; CGVS3 p.3-4). Daarenboven is het reeds meer dan zes maanden sinds jullie Venezuela hebben verlaten en dit net omwille van de bedreigingen en het incident waarbij jullie auto werd in brand gestoken. Op die manier zouden uw oudste zoon en uw moeder toch op zijn minst mogen weten op welke manier en hoeveel keer u werd bedreigd. Uw oudste zoon tast net als het CGVS in het duister waarom u na al die tijd toch niet wat meer informatie zou geven aan hem (CGVS1 p.6). Uw verweer dat u uw oudste zoon en uw moeder niet wilde betrekken bij uw problemen kan geen verschoning bieden voor de zeer summiere kennis die beiden over uw en bij uitbreiding hun vervolgingsverhaal hebben aangezien zij de gevolgen van uw problemen lange periode aan den lijve ondervonden. Uw redenering dat u hen onwetend wilde houden over de problemen waardoor ze lange tijd moesten onderduiken en hun land moesten verlaten kan niet gevolgd worden.

U bent er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw profiel als actieve manifestant zoals u het CGVS voorhoudt. U bent er evenmin in geslaagd om uw asielrelaas dat gelinkt is aan dit profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u om deze reden geen internationale bescherming geboden worden.

Op het einde van het onderhoud met het CGVS haalt u aan dat de Venezolaanse overheid u gevangen zou nemen (CGVS1 p.18). Bij terugkeer zou de overheid vaststellen dat u in het buitenland bent geweest (CGVS1 p.18).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw paspoort, net als die van uw twee zonen en uw moeder zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteitskaart, die van uw jongste zoon L.A., uw rijbewijs, de geboorteakte van uw jongste zoon L.A., uw vaderlandskaart en die van uw oudste zoon J.G. vallen net als de bankkaarten en de mastercard allen onder dezelfde categorie. Uw identiteit, die van uw twee zonen en die van uw moeder staan niet ter discussie. Uw reisbiljetten en de vluchtgegevens van uw twee zonen en uw moeder tonen enkel aan dat jullie Venezuela hebt verlaten per vliegtuig. Het afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela wijst op de algemene toestand in Venezuela. het document heeft evenwel geen betrekking op uw persoon en kan zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden profiel en asielverhaal. U bent er niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela. Uit bovenstaande kan immers geconcludeerd worden dat er aan uw profiel als actieve manifestant en aan de problemen die u zou gekend hebben door dit profiel geen geloof kan worden gehecht zoals u het CGVS heeft voorgehouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd

Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met werkervaring in verschillende sectoren (Verklaring DVZ vraag 12). Uw familie en vrienden zijn u bovendien ter wille om u te helpen en onderdak te verlenen aangezien u reeds hiervoor een beroep op hen kon doen voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS1 p.6-8). U was ten slotte in staat om samen met uw moeder en uw twee zonen naar Europa te komen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

In de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder en uw zoon nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (M.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 21 november 1949 te Valencia in de staat Carabobo. U woonde bijna heel uw leven op hetzelfde adres in Valencia. U woonde in Venezuela samen met uw kleinzonen L.A. (o.v. 8.326.774) en J.G. (o.v. 8.654.628), en met uw zoon L.A. (o.v. 8.326.774).

Sinds Maduro aan de macht kwam nam uw zoon L.A. (o.v. 8.326.774) deel aan vele protesten en manifestaties om zijn ontevredenheid met het wanbeleid van de regering te tonen. Uw zoon werd in totaal vijf à zes keer telefonisch bedreigd met de boodschap dat hij moest stoppen met deel te nemen aan de protesten en dat hij voor de president moest stemmen. De eerste keer dat uw zoon werd bedreigd was eind januari of begin februari 2017 en de laatste keer was in augustus van datzelfde jaar. Tussen 20 en 25 oktober 2017 werd ook de auto van uw zoon 's nachts in brand gestoken.

Hij vermoedt dat de Junta Comunal, die gestuurd wordt vanuit de overheid de auto heeft in brand gestoken en hem eerder telefonisch bedreigden. Na dit incident dook uw zoon samen met u en uw twee kleinzonen onder bij familie en vrienden tot aan jullie vertrek. Jullie keerden nog wel verschillende keren terug naar het huis, maar telkens voor een korte periode. Uw zoon besloot om Venezuela samen met uw twee kleinzonen en u te verlaten naar België waar uw dochter A.A. en zoon B.A.E. al lange tijd verblijven. U verliet Venezuela op 30 mei 2018 per vliegtuig samen met uw twee kleinzonen en uw zoon en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België waar u op 31 mei 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juni 2018. U vreest in geval van terugkeer

naar Venezuela het slachtoffer te kunnen worden van de Junta Comunal en de Venezolaanse overheid omwille van de deelname aan de protesten van uw zoon. Daarnaast vreest u ook bij terugkeer dat u zal worden gearresteerd.

Ter staving van zijn verzoek legde uw zoon voor: zijn paspoort en die van uw kleinzoon L.A.; zijn identiteitskaart en die van uw kleinzoon L.A.; zijn vaderlandskaart en die van uw kleinzoon J.G.; zijn rijbewijs; twee bankkaarten; een mastercard; vier reisbiljetten; de geboorteakte van uw kleinzoon L.A.; een afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela.

U en uw kleinzoon J.G. legden ook jullie respectievelijke paspoort neer evenals de vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken bracht u aan dat u soms dingen vergeet (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). U liet echter na eventuele geheugenproblemen aan de hand van een medisch attest te staven. Evenmin brachten u of uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u ten gevolge geheugenproblemen niet in staat was adequate verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met diegene die uw zoon L.A. (o.v. 8.326.774) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw zoon werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Venezuela in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

De beslissing van uw zoon L.A. (o.v. 8.326.774) luidt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Doordat u actief was als manifestant die tegen de regering van Maduro protesteerde kende u volgens uw verklaringen incidenten van vervolging door de aan de overheid gelinkte Junta Communal. Bij terugkeer naar Venezuela koestert u een vrees voor de Junta Communal en voor de Venezolaanse overheid.

Vooreerst moet er worden gewezen op uw profiel als manifestant die veelvuldig tegen de overheid protesteerde. Zo kunnen er grote vraagtekens bij uw politiek bewustzijn worden geplaatst. U beweert dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsvonden in 2015 en dat de kandidaten Maduro en

Capriles Radonski waren (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van L.A. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS1 p.16-17). Van een andere kandidaat die u als komiek beschrijft, weet u de naam niet meer, en van Corina Machado weet u dat ze zich terugtrokken voor de verkiezingen (CGVS1 p.16). De objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd toont aan dat er nog op 20 mei 2018 presidentsverkiezingen waren. Het is dus erg vreemd dat u zelfs bij herhaalde vraagstelling blijft volhouden dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsvonden in 2015 (CGVS1 p.16-17). Dit is des te opvallender daar u verklaarde Venezuela te hebben verlaten op 30 mei 2018, met andere woorden amper tien dagen na de laatste presidentsverkiezingen (verklaring DVZ d.d. 9 augustus 2018 vraag 31). Het valt niet voor te stellen dat u niet weet dat er amper tien dagen voor uw vertrek presidentsverkiezingen waren. Wetende dat u al ruim vier jaar, sinds Maduro de macht nam, aan vele protestacties en manifestaties deelnam (CGVS1 p.14), moet u zo een belangrijk moment toch beter kunnen situeren. Zeker gezien dit dé kans was om de door u gecontesteerde Nicolas Maduro het presidentschap te ontnemen na jaren van protest van uw kant. De idee dat u zich mogelijk enkel van datum vergist blijkt allerminst het geval te zijn. U noemt immers de presidentskandidaten van de laatste verkiezingen als Maduro en Capriles Radonski (CGVS1 p.16). U stemde zelfs voor Capriles tijdens wat volgens u de laatste presidentsverkiezingen waren in uw land (CGVS1 p.17). In werkelijkheid waren de kandidaten van de laatste presidentsverkiezingen Nicolas Maduro, Henri Falcon en Javier Bertucci. De presidentsverkiezingen waar u aan refereert zijn die van 14 april 2013 waarbij Maduro inderdaad Capriles versloeg. Dat u volhoudt dat u in 2015 koos voor Capriles als nieuwe president is zo erg opmerkelijk, maar vooral ook omdat er in 2015 helemaal geen presidentsverkiezingen waren. De eerstvolgende presidentsverkiezingen na die van 14 april 2013 waren namelijk die van 20 mei 2018. Uw voorgehouden politieke profiel wordt verder afgezwakt door uw gebrekkige kennis van andere belangrijke verkiezingen. De eerstkomende verkiezingen in Venezuela schat u geheel verkeerd in. Volgens u worden op 9 december 2018 de verkiezingen gehouden voor het nationale parlement (CGVS1 p.16). Met andere woorden zou dus amper één maand na uw onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018) deze eerstvolgende verkiezingen worden gehouden. De eerstvolgende parlamentsverkiezingen zijn gepland in 2020 en niet in december 2018, zoals u verklaart. U zegt ook dat begin 2017 de gouverneurs werden verkozen in Venezuela, dit blijkt niet te kloppen (CGVS1 p.16). De laatste verkiezingen van de gouverneurs dateren echter van 15 oktober 2017.

Iemand met uw profiel van actief demonstrant die bij vele protesten aanwezig was en die reeds sinds Maduro het presidentschap vier jaar geleden opnam deelnam aan die protesten moet toch in staat zijn deze belangrijke politieke gebeurtenissen beter te situeren (CGVS1 p.14).

Verder valt een tegenstrijdige verklaring in verband met uw laatste bedreiging en dito deelname aan de protesten op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de laatste bedreiging die u ontving naar aanleiding was van uw deelname aan een protest in maart 2017 (Vragenlijst DVZ vraag 5). Op het CGVS stelt u echter nog bedreigd te zijn geweest in augustus 2017 (CGVS1 p.9,14). Dit is niet ernstig. Deze discrepantie ondergraaft uw profiel en uw asielrelaas dat eruit ontspruit dan ook sterk.

Voorts slaagt u er niet in te verduidelijken waarom u door de overheid geïdende zou worden als politiek opposant. U maakte immers geen deel uit van een politieke partij maar u was een gewoon lid van een groep burens die indien nodig haar onvrede wilde tonen (Vragenlijst DVZ vraag 5). U weet niet of de andere manifestanten, waar ook de vele burens uit uw wijk deel van uit maakten, eveneens problemen kenden (CGVS1 p.15). U weet niet in welke situatie ze zitten aangezien u al zes maanden het land hebt verlaten en niemand u iets zei (CGVS1 p.15). U denkt bijgevolg dat ze geen problemen hebben, zo zegt u (CGVS1 p.15). Op het moment van uw vertrek hadden ze er alleszins geen (CGVS1 p.15). U bestempelt de reden waarom u dan als enige wel problemen kende zelf als toevallig (CGVS1 p.15). Wat er dan precies zo specifiek was aan uw profiel waardoor u tussen al die andere protesteers en burens werd geïdende kan u niet bepalen (CGVS1 p.15). U kende wel veel mensen en als u iets op Whatsapp opstart dan volgen veel mensen u wel (CGVS1 p.15). U bent populair in uw eigen wijk, zo stelt u (CGVS1 p.15). Uit deze verklaringen blijkt niet waarom precies enkel u tussen alle andere manifestanten en protesterende burens werd geïdende door de Junta Communal en de overheid. De vaststelling dat er aan uw profiel van veelvuldig demonstrant sterk moet worden getwijfeld wordt versterkt door de verklaringen van enerzijds uw oudste zoon J.G. (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van J.G. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS3) en anderzijds door die van uw moeder (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van M. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS2).

Ze weten beiden namelijk zeer weinig over uw politieke activiteiten. Uw oudste zoon weet niet wanneer u voor de eerste keer, noch voor de laatste keer deelnam aan een manifestatie (CGVS3 p.10). Hij kan

enkel zeggen dat u het al lang doet (CGVS3 p.10). Sinds wanneer u gekant bent tegen de regering of wat de aanleiding daartoe was weet uw oudste zoon evenmin (CGVS3 p.11). Nochtans gaf u op uw persoonlijk onderhoud aan pas nadat Maduro als president was verkozen en sinds vier jaar deel te nemen aan zeer veel protesten omdat vanaf dat moment de situatie erg verslechterde (CGVS1 p.14). Op de vraag waarom u deelneemt aan de manifestaties antwoordt uw oudste zoon weinig doorleefd door te stellen dat u het tegen de regering doet omdat alles wat die doet slecht is (CGVS3 p.10). Wat u precies deed op die manifestaties of welke rol u er opnam is uw zoon echter onbekend (CGVS3 p.10). Aangezien uw oudste zoon 15 jaar oud was toen u begon met uw protestacties die zijn leven in gevaar brachten kan er we degelijk van hem verwachten worden dat hij een correct beeld kan schetsten van uw anti-overheidsactiviteiten. Zoals gezegd is ook uw moeder slecht op de hoogte van uw profiel als fervent deelnemer aan de protesten tegen de regering. Ze weet eveneens niet wanneer u ongeveer voor de eerste keer deelnam aan een manifestatie, noch wanneer u dat voor het laatst deed (CGVS2 p.9). Wat haar zoon daar precies deed of waar hij naar de protesten ging weet ze evenmin (CGVS2 p.9). Hoe de regering of de Junta Communal is te weten gekomen dat haar zoon betrokken was bij de protesten kan ze ook niet bepalen (CGVS2 p.9).

Deze vaststelling dat uw oudste zoon en moeder zo goed als niets kunnen zeggen over uw activiteiten als manifestant is erg vreemd. Jullie woonden samen en u was al jarenlang en veelvuldig actief als protestant (CGVS1 p.5,14; CGVS2 p.4; CGVS3 p.4). Op die manier zouden uw moeder en oudste zoon er toch meer over moeten kunnen vertellen.

Er moet tot slot vastgesteld worden dat u geen documenten voorlegt die uw profiel van manifestant onderbouwen (CGVS1 p.4-5). U verklaarde dat u twee zendingen uit Venezuela verwachtte en dat het eerste deel met uw persoonlijke kaarten reeds is aangekomen (CGVS1 p.5). Deze legt u inderdaad ook neer, maar de tweede zending die uit foto's van de protesten zou bestaan, was nog onderweg op datum van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018), zo zegt u (CGVS p.5). Tot op heden zijn de documenten die uw deelname aan manifestaties moeten aantonen niet in het bezit van het CGVS. Dat u meer dan een half jaar na uw verzoek er niet in slaagt om stukken aan te brengen die uw deelname aan protesten kunnen staven schaadt doet het geloof in uw activiteiten andermaal geen goed.

Naast uw voorgehouden profiel moet er ook worden vastgesteld dat uw vervolgingsverhaal grote vraagtekens oproept. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Ten eerste valt op dat u het incident waarbij uw auto in brand werd gestoken pas voor het eerst vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw eerdere interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u het op geen enkel moment verteld. Op zetel van het CGVS wordt u dan ook gevraagd waarom u het incident niet eerder hebt vermeld (CGVS1 p.18). U zei dat men u op de DVZ vroeg om korte verklaringen af te leggen. Dat u gevraagd werd om uw verhaal aan de hand van bondige verklaringen uit de doeken te doen weerhield u er echter niet van om op zijn minst het incident waarbij uw wagen in brand werd gestoken te vermelden. Uit het verslag van het interview op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ L.A. d.d. 9 augustus 2018) blijkt bovendien dat u ruimschoots aan het woord kwam en u zeker in staat was om te vermelden dat uw auto in brand werd gestoken. Meer zelfs er werd u bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe gevraagd of er zich naast mondelinge dreigementen nog incidenten hebben voorgedaan. Deze vragen beantwoordde u enkel door te stellen dat u per telefoon bedreigd werd (Vragenlijst DVZ, punt 5). Dat u dan op het CGVS opeens aanhaalt dat uw auto in brand werd gestoken is allerminst geloofwaardig. Uw oudste zoon en uw moeder hebben het uitbranden van uw auto evenmin vermeld tijdens hun respectievelijke interview op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ AULAR, Margarita d.d. 9 augustus 2018 en Vragenlijst DVZ J.G. d.d. 9 augustus 2018). Uw zoon verdedigt zich door te stellen dat men hem op de DVZ vroeg om niet in detail te treden (CGVS3 p.11). Men kan hier evenwel bezwaarlijk van een detail in jullie asielverhaal spreken. Uw moeder ten slotte verklaart dat ze niet aanwezig was tijdens het incident en dus er niets over weet of over kan bijbrengen (CGVS2 p.10).

Het is opvallend dat u, uw oudste zoon en uw moeder, allen zo een cruciaal element in jullie vervolgingsverhaal achterwege zouden laten op het eerste moment waarbij jullie de kans krijgen om de motieven voor jullie beschermingsaanvraag uit de doeken te doen. Het betreft bovendien toch een ernstig incident, namelijk het opzettelijk in brand steken van jullie wagen, dat de directe aanleiding vormde voor de beslissing om onder te duiken en amper nog naar huis terug te keren (CGVS1 p.8,13). In die zin is het erg vreemd dat u, net zoals uw oudste zoon en uw moeder dit incident niet eerder hebt vermeld.

Wat ook opvalt is dat u aanvankelijk de start van uw problemen met de overheid of de Junta Communal situeert in april 2017 (CGVS1 p.8-9). Later wanneer u gevraagd wordt naar het eerste dreigetelefoontje verklaart u dat u het ontving eind januari, begin februari 2017 (CGVS1 p.9). Deze verklaringen over de start van uw problemen stemmen dus niet overeen.

Er moet bijkomend opnieuw naar de verklaringen van uw oudste zoon en van uw moeder over de mondelinge bedreigingen worden gewezen. Uw oudste zoon weet schijnbaar zelfs niet eens op welke manier u precies bedreigd werd. Hij verklaart dat u hem vertelde dat u met de dood werd bedreigd maar hij niet weet of het persoonlijk dan wel per telefoon was (CGVS3 p.5-7). Dat uw volwassen zoon deze basisinformatie over uw vervolgingsverhaal ontbreekt is vreemd, zeker gezien uw moeder blijkbaar wel op de hoogte was van de manier waarop u bedreigd werd (CGVS2 p.4-5,7). Hoeveel keer u werd bedreigd en of u op uw gsm of de vaste lijn werd opgebeld is uw oudste zoon evenmin bekend (CGVS3 p.5-7). Het moment van de eerste keer waarop u werd bedreigd is net zoals de laatste keer een raadsel voor uw oudste zoon (CGVS3 p.7). Of zijn vader de bedreigingen aan anderen heeft gemeld weet uw oudste zoon ook niet (CGVS3 p.7). De kennis van uw moeder over uw vervolgingsfeiten overstijgen die van uw oudste zoon wederom niet. Zij is ook niet op de hoogte van het aantal dreigetelefoontjes aan uw adres, noch wanneer u zo voor het eerst of voor het laatst werd bedreigd (CGVS2 p.7-8). Naast dat u met dood bedreigd werd weet uw moeder niet wat uw bedreigers tegen u aan de telefoon zeiden of wat u hen antwoordde (CGVS2 p.8). De incidenten en de problemen die u kende in Venezuela hebben u niet alleen doen onderduiken, maar tevens doen vluchten uit uw land, samen met uw twee zonen en uw moeder. Men kan van u dan ook verwachten dat jullie de ingrijpende incidenten die daartoe hebben geleid helder kunnen voorstellen.

Ook leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het incident dat uw zoon zelf actief beleefde, het uitbranden van uw wagen. U verklaart dat u het wrak van uw wagen zelf wegbracht naar een plek en men dat zo snel mogelijk moet doen aangezien de overheidsdiensten er anders op af komen en als zij de auto moeten verwijderen dit u nog veel meer geld kost dan als u zelf het wrak wegbrengt (CGVS1 p.11-12). Uw zoon beweert daarentegen dat het wrak van uw auto wel degelijk door de overheid werd weggebracht naar die plek waar zulke onbruikbare auto's worden heengebracht (CGVS3 p.8-9). Uw oudste zoon blijkt over dit incident eveneens niet goed geïnformeerd want hij weet niet waar het vuur in de wagen is ontstaan noch of de motor beschadigd was (CGVS3 p.9). U wist daarentegen wel dat het vuur ontstond aan de koffer en aan de stoelen (CGVS1 p.12). De motor was echter nog wel in orde, aldus uw vaststellingen (CGVS1 p.12). Nochtans verklaart u dat uw oudste zoon naar buiten kwam toen de auto uitbrandde (CGVS1 p.13). Dat hij dan niet zou weten welke delen van de auto vuur vatten is zeer bevreemdend.

Jullie leefden in Venezuela allen samen in hetzelfde huis en in België verblijven jullie ook op hetzelfde adres te Kasterlee (CGVS1 p.3,5; CGVS2 p.4; CGVS3 p.3-4). Daarenboven is het reeds meer dan zes maanden sinds jullie Venezuela hebben verlaten en dit net omwille van de bedreigingen en het incident waarbij jullie auto werd in brand gestoken. Op die manier zouden uw oudste zoon en uw moeder toch op zijn minst mogen weten op welke manier en hoeveel keer u werd bedreigd. Uw oudste zoon tast net als het CGVS in het duister waarom u na al die tijd toch niet wat meer informatie zou geven aan hem (CGVS1 p.6). Uw verweer dat u uw oudste zoon en uw moeder niet wilde betrekken bij uw problemen kan geen verschoning bieden voor de zeer summiere kennis die beiden over uw en bij uitbreiding hun vervolgingsverhaal hebben aangezien zij de gevolgen van uw problemen lange periode aan den lijve ondervonden. Uw redenering dat u hen onwetend wilde houden over de problemen waardoor ze lange tijd moesten onderduiken en hun land moesten verlaten kan niet gevolgd worden.

U bent er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw profiel als actieve manifestant zoals u het CGVS voorhoudt. U bent er evenmin in geslaagd om uw asielrelaas dat gelinkt is aan dit profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u om deze reden geen internationale bescherming geboden worden.

Op het einde van het onderhoud met het CGVS haalt u aan dat de Venezolaanse overheid u gevangen zou nemen (CGVS1 p.18). Bij terugkeer zou de overheid vaststellen dat u in het buitenland bent geweest (CGVS1 p.18).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het

administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw paspoort, net als die van uw twee zonen en uw moeder zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteitskaart, die van uw jongste zoon L.A., uw rijbewijs, de geboorteakte van uw jongste zoon L.A., uw vaderlandskaart en die van uw oudste zoon J.G. vallen net als de bankkaarten en de mastercard allen onder dezelfde categorie. Uw identiteit, die van uw twee zonen en die van uw moeder staan niet ter discussie. Uw reisbiljetten en de vluchtgegevens van uw twee zonen en uw moeder tonen enkel aan dat jullie Venezuela hebt verlaten per vliegtuig. Het afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela wijst op de algemene toestand in Venezuela. het document heeft evenwel geen betrekking op uw persoon en kan zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden profiel en asielverhaal. U bent er niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela. Uit bovenstaande kan immers geconcludeerd worden dat er aan uw profiel als actieve manifestant en aan de problemen die u zou gekend hebben door dit profiel geen geloof kan worden gehecht zoals u het CGVS heeft voorgehouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25

september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met werkervaring in verschillende sectoren (Verklaring DVZ vraag 12). Uw familie en vrienden zijn u bovendien ter wille om u te helpen en onderdak te verlenen aangezien u reeds hiervoor een beroep op hen kon doen voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS1 p.6-8). U was ten slotte in staat om samen met uw moeder en uw twee zonen naar Europa te komen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

In de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder en uw zoon nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake derde verzoeker (J.G.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 november 1999 te Puerto Cabello in de staat Carabobo. U woonde heel uw leven op hetzelfde adres in Valencia. U woonde in Venezuela samen met uw broer L.A. (o.v. 8.326.774), met uw vader L.A. (o.v. 8.326.774) en met uw grootmoeder M. (o.v. 6.868.376).

Sinds Maduro aan de macht kwam nam uw vader deel aan vele protesten en manifestaties om zijn ontevredenheid met het wanbeleid van de regering te tonen. Uw vader werd in totaal vijf à zes keer telefonisch bedreigd met de boodschap dat hij moest stoppen met deel te nemen aan de protesten en dat hij voor de president moest stemmen. De eerste keer dat hij werd bedreigd was eind januari of begin februari 2017 en de laatste keer was in augustus van datzelfde jaar. Tussen 20 en 25 oktober 2017 werd ook zijn auto 's nachts in brand gestoken. Uw vader vermoedt dat de Junta Comunal, die gestuurd wordt vanuit de overheid zijn auto heeft in brand gestoken en hem eerder telefonisch bedreigden. Na dit incident dook uw vader, met uw grootmoeder en u en uw broer onder bij familie en vrienden tot aan jullie vertrek. Jullie keerden nog wel verschillende keren terug naar het huis, maar telkens voor een korte periode. Uw vader besloot om Venezuela samen met u, uw broer en uw grootmoeder te verlaten naar

België waar uw tante A.A. en uw oom B.A.E. al lange tijd verblijven. U verliet Venezuela op 30 mei 2018 per vliegtuig samen met uw vader, uw broer en uw grootmoeder en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België waar u op 31 mei 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juni 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela het slachtoffer te kunnen worden van de Venezolaanse overheid omwille van de problemen van uw vader met die overheid.

Ter staving van zijn verzoek legde uw vader voor: zijn paspoort en die van uw broer L.A.; zijn identiteitskaart en die van uw broer L.A.; zijn vaderlandskaart en die van u; zijn rijbewijs; twee bankkaarten; een mastercard; vier reisbiljetten; de geboorteakte van uw broer L.A.; een afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela.

U en uw grootmoeder legden ook jullie respectievelijke paspoort neer evenals de vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken bracht u aan dat u geheugenproblemen heeft (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). U liet echter na deze geheugenproblemen aan de hand van een medisch attest te staven. Evenmin brachten u of uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u ten gevolge geheugenproblemen niet in staat was adequate verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met diegene die uw vader L.A. (o.v. 8.326.774) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw vader werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Venezuela in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

De beslissing van uw vader L.A. (o.v. 8.326.774) luidt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Doordat u actief was als manifestant die tegen de regering van Maduro protesteerde kende u volgens uw verklaringen incidenten van vervolging door de aan de overheid gelinkte Junta Communal. Bij terugkeer naar Venezuela koestert u een vrees voor de Junta Communal en voor de Venezolaanse overheid.

Vooreerst moet er worden gewezen op uw profiel als manifestant die veelvuldig tegen de overheid protesteerde. Zo kunnen er grote vraagtekens bij uw politiek bewustzijn worden geplaatst. U beweert dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsvonden in 2015 en dat de kandidaten Maduro en Capriles Radonski waren (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van L.A. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS1 p.16-17). Van een andere kandidaat die u als komiek beschrijft, weet u de naam niet meer, en van Corina Machado weet u dat ze zich terugtrokken voor de verkiezingen (CGVS1 p.16). De objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd toont aan dat er nog op 20 mei 2018 presidentsverkiezingen waren. Het is dus erg vreemd dat u zelfs bij herhaalde vraagstelling blijft volhouden dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaatsvonden in 2015 (CGVS1 p.16-17). Dit is des te opvallender daar u verklaarde Venezuela te hebben verlaten op 30 mei 2018, met andere woorden amper tien dagen na de laatste presidentsverkiezingen (verklaring DVZ d.d. 9 augustus 2018 vraag 31). Het valt niet voor te stellen dat u niet weet dat er amper tien dagen voor uw vertrek presidentsverkiezingen waren. Wetende dat u al ruim vier jaar, sinds Maduro de macht nam, aan vele protestacties en manifestaties deelnam (CGVS1 p.14), moet u zo een belangrijk moment toch beter kunnen situeren. Zeker gezien dit dé kans was om de door u gecontesteerde Nicolas Maduro het presidentschap te ontnemen na jaren van protest van uw kant. De idee dat u zich mogelijk enkel van datum vergist blijkt allerm minst het geval te zijn. U noemt immers de presidentskandidaten van de laatste verkiezingen als Maduro en Capriles Radonski (CGVS1 p.16). U stemde zelfs voor Capriles tijdens wat volgens u de laatste presidentsverkiezingen waren in uw land (CGVS1 p.17). In werkelijkheid waren de kandidaten van de laatste presidentsverkiezingen Nicolas Maduro, Henri Falcon en Javier Bertucci. De presidentsverkiezingen waar u aan refereert zijn die van 14 april 2013 waarbij Maduro inderdaad Capriles versloeg. Dat u volhoudt dat u in 2015 koos voor Capriles als nieuwe president is zo erg opmerkelijk, maar vooral ook omdat er in 2015 helemaal geen presidentsverkiezingen waren. De eerstvolgende presidentsverkiezingen na die van 14 april 2013 waren namelijk die van 20 mei 2018. Uw voorgehouden politieke profiel wordt verder afgezwakt door uw gebrekkige kennis van andere belangrijke verkiezingen. De eerstkomende verkiezingen in Venezuela schat u geheel verkeerd in. Volgens u worden op 9 december 2018 de verkiezingen gehouden voor het nationale parlement (CGVS1 p.16). Met andere woorden zou dus amper één maand na uw onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018) deze eerstvolgende verkiezingen worden gehouden. De eerstvolgende parlamentsverkiezingen zijn gepland in 2020 en niet in december 2018, zoals u verklaart. U zegt ook dat begin 2017 de gouverneurs werden verkozen in Venezuela, dit blijkt niet te kloppen (CGVS1 p.16). De laatste verkiezingen van de gouverneurs dateren echter van 15 oktober 2017.

Iemand met uw profiel van actief demonstrant die bij vele protesten aanwezig was en die reeds sinds Maduro het presidentschap vier jaar geleden opnam deelnam aan die protesten moet toch in staat zijn deze belangrijke politieke gebeurtenissen beter te situeren (CGVS1 p.14).

Verder valt een tegenstrijdige verklaring in verband met uw laatste bedreiging en dito deelname aan de protesten op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de laatste bedreiging die u ontving naar aanleiding was van uw deelname aan een protest in maart 2017 (Vragenlijst DVZ vraag 5). Op het CGVS stelt u echter nog bedreigd te zijn geweest in augustus 2017 (CGVS1 p.9,14). Dit is niet ernstig. Deze discrepantie ondergraaft uw profiel en uw asielrelaas dat eruit ontspruit dan ook sterk.

Voorts slaagt u er niet in te verduidelijken waarom u door de overheid geïsoleerd zou worden als politiek opposant. U maakte immers geen deel uit van een politieke partij maar u was een gewoon lid van een groep burens die indien nodig haar onvrede wilde tonen (Vragenlijst DVZ vraag 5). U weet niet of de andere manifestanten, waar ook de vele burens uit uw wijk deel van uit maakten, eveneens problemen kenden (CGVS1 p.15).

U weet niet in welke situatie ze zitten aangezien u al zes maanden het land hebt verlaten en niemand u iets zei (CGVS1 p.15). U denkt bijgevolg dat ze geen problemen hebben, zo zegt u (CGVS1 p.15). Op het moment van uw vertrek hadden ze er alleszins geen (CGVS1 p.15). U bestempelt de reden waarom u dan als enige wel problemen kende zelf als toevallig (CGVS1 p.15). Wat er dan precies zo specifiek was aan uw profiel waardoor u tussen al die andere protesteerders en burens werd geïsoleerd kan u niet bepalen (CGVS1 p.15). U kende wel veel mensen en als u iets op Whatsapp opstart dan volgen veel mensen u wel (CGVS1 p.15). U bent populair in uw eigen wijk, zo stelt u (CGVS1 p.15). Uit deze verklaringen blijkt niet waarom precies enkel u tussen alle andere manifestanten en protesterende burens werd geïsoleerd door de Junta Communal en de overheid.

De vaststelling dat er aan uw profiel van veelvuldig demonstrant sterk moet worden getwijfeld wordt versterkt door de verklaringen van enerzijds uw oudste zoon J.G. (zie notities van het persoonlijk

onderhoud op het CGVS van J.G. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS3) en anderzijds door die van uw moeder (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van M. d.d. 6 november 2018, hierna CGVS2).

Ze weten beiden namelijk zeer weinig over uw politieke activiteiten. Uw oudste zoon weet niet wanneer u voor de eerste keer, noch voor de laatste keer deelnam aan een manifestatie (CGVS3 p.10). Hij kan enkel zeggen dat u het al lang doet (CGVS3 p.10). Sinds wanneer u gekant bent tegen de regering of wat de aanleiding daartoe was weet uw oudste zoon evenmin (CGVS3 p.11). Nochtans gaf u op uw persoonlijk onderhoud aan pas nadat Maduro als president was verkozen en sinds vier jaar deel te nemen aan zeer veel protesten omdat vanaf dat moment de situatie erg verslechterde (CGVS1 p.14). Op de vraag waarom u deelneemt aan de manifestaties antwoordt uw oudste zoon weinig doorleefd door te stellen dat u het tegen de regering doet omdat alles wat die doet slecht is (CGVS3 p.10). Wat u precies deed op die manifestaties of welke rol u er opnam is uw zoon echter onbekend (CGVS3 p.10). Aangezien uw oudste zoon 15 jaar oud was toen u begon met uw protestacties die zijn leven in gevaar brachten kan er we degelijk van hem verwachten worden dat hij een correct beeld kan schetsten van uw anti-overheidsactiviteiten. Zoals gezegd is ook uw moeder slecht op de hoogte van uw profiel als fervent deelnemer aan de protesten tegen de regering. Ze weet eveneens niet wanneer u ongeveer voor de eerste keer deelnam aan een manifestatie, noch wanneer u dat voor het laatst deed (CGVS2 p.9). Wat haar zoon daar precies deed of waar hij naar de protesten ging weet ze evenmin (CGVS2 p.9). Hoe de regering of de Junta Communal is te weten gekomen dat haar zoon betrokken was bij de protesten kan ze ook niet bepalen (CGVS2 p.9).

Deze vaststelling dat uw oudste zoon en moeder zo goed als niets kunnen zeggen over uw activiteiten als manifestant is erg vreemd. Jullie woonden samen en u was al jarenlang en veelvuldig actief als protestant (CGVS1 p.5,14; CGVS2 p.4; CGVS3 p.4). Op die manier zouden uw moeder en oudste zoon er toch meer over moeten kunnen vertellen.

Er moet tot slot vastgesteld worden dat u geen documenten voorlegt die uw profiel van manifestant onderbouwen (CGVS1 p.4-5). U verklaarde dat u twee zendingen uit Venezuela verwachtte en dat het eerste deel met uw persoonlijke kaarten reeds is aangekomen (CGVS1 p.5). Deze legt u inderdaad ook neer, maar de tweede zending die uit foto's van de protesten zou bestaan, was nog onderweg op datum van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 6 november 2018), zo zegt u (CGVS p.5). Tot op heden zijn de documenten die uw deelname aan manifestaties moeten aantonen niet in het bezit van het CGVS. Dat u meer dan een half jaar na uw verzoek er niet in slaagt om stukken aan te brengen die uw deelname aan protesten kunnen staven schaadt doet het geloof in uw activiteiten andermaal geen goed.

Naast uw voorgehouden profiel moet er ook worden vastgesteld dat uw vervolgingsverhaal grote vraagtekens oproept. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Ten eerste valt op dat u het incident waarbij uw auto in brand werd gestoken pas voor het eerst vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw eerdere interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u het op geen enkel moment verteld. Op zetel van het CGVS wordt u dan ook gevraagd waarom u het incident niet eerder hebt vermeld (CGVS1 p.18). U zei dat men u op de DVZ vroeg om korte verklaringen af te leggen. Dat u gevraagd werd om uw verhaal aan de hand van bondige verklaringen uit de doeken te doen weerhield u er echter niet van om op zijn minst het incident waarbij uw wagen in brand werd gestoken te vermelden. Uit het verslag van het interview op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ L.A. d.d. 9 augustus 2018) blijkt bovendien dat u ruimschoots aan het woord kwam en u zeker in staat was om te vermelden dat uw auto in brand werd gestoken.

Meer zelfs er werd u bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe gevraagd of er zich naast mondelinge dreigementen nog incidenten hebben voorgedaan. Deze vragen beantwoordde u enkel door te stellen dat u per telefoon bedreigd werd (Vragenlijst DVZ, punt 5). Dat u dan op het CGVS opeens aanhaalt dat uw auto in brand werd gestoken is allerminst geloofwaardig. Uw oudste zoon en uw moeder hebben het uitbranden van uw auto evenmin vermeld tijdens hun respectievelijke interview op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ AULAR, Margarita d.d. 9 augustus 2018 en Vragenlijst DVZ J.G. d.d. 9 augustus 2018). Uw zoon verdedigt zich door te stellen dat men hem op de DVZ vroeg om niet in detail te treden (CGVS3 p.11). Men kan hier evenwel bezwaarlijk van een detail in jullie asiolverhaal spreken. Uw moeder ten slotte verklaart dat ze niet aanwezig was tijdens het incident en dus er niets over weet of over kan bijbrengen (CGVS2 p.10). Het is opvallend dat u, uw oudste zoon en uw moeder, allen zo een cruciaal element in jullie vervolgingsverhaal achterwege zouden laten op het eerste moment waarbij jullie de kans krijgen om de motieven voor jullie beschermingsaanvraag uit de doeken te doen. Het

betreft bovendien toch een ernstig incident, namelijk het opzettelijk in brand steken van jullie wagen, dat de directe aanleiding vormde voor de beslissing om onder te duiken en amper nog naar huis terug te keren (CGVS1 p.8,13). In die zin is het erg vreemd dat u, net zoals uw oudste zoon en uw moeder dit incident niet eerder hebt vermeld.

Wat ook opvalt is dat u aanvankelijk de start van uw problemen met de overheid of de Junta Communal situeert in april 2017 (CGVS1 p.8-9). Later wanneer u gevraagd wordt naar het eerste dreigtelefoontje verklaart u dat u het ontving eind januari, begin februari 2017 (CGVS1 p.9). Deze verklaringen over de start van uw problemen stemmen dus niet overeen.

Er moet bijkomend opnieuw naar de verklaringen van uw oudste zoon en van uw moeder over de mondelinge bedreigingen worden gewezen. Uw oudste zoon weet schijnbaar zelfs niet eens op welke manier u precies bedreigd werd. Hij verklaart dat u hem vertelde dat u met de dood werd bedreigd maar hij niet weet of het persoonlijk dan wel per telefoon was (CGVS3 p.5-7). Dat uw volwassen zoon deze basisinformatie over uw vervolgingsverhaal ontbreekt is vreemd, zeker gezien uw moeder blijkbaar wel op de hoogte was van de manier waarop u bedreigd werd (CGVS2 p.4-5,7). Hoeveel keer u werd bedreigd en of u op uw gsm of de vaste lijn werd opgebeld is uw oudste zoon evenmin bekend (CGVS3 p.5-7). Het moment van de eerste keer waarop u werd bedreigd is net zoals de laatste keer een raadsel voor uw oudste zoon (CGVS3 p.7). Of zijn vader de bedreigingen aan anderen heeft gemeld weet uw oudste zoon ook niet (CGVS3 p.7). De kennis van uw moeder over uw vervolgingsfeiten overstijgen die van uw oudste zoon wederom niet. Zij is ook niet op de hoogte van het aantal dreigtelefoontjes aan uw adres, noch wanneer u zo voor het eerst of voor het laatst werd bedreigd (CGVS2 p.7-8). Naast dat u met dood bedreigd werd weet uw moeder niet wat uw bedreigers tegen u aan de telefoon zeiden of wat u hen antwoordde (CGVS2 p.8). De incidenten en de problemen die u kende in Venezuela hebben u niet alleen doen onderduiken, maar tevens doen vluchten uit uw land, samen met uw twee zonen en uw moeder. Men kan van u dan ook verwachten dat jullie de ingrijpende incidenten die daartoe hebben geleid helder kunnen voorstellen.

Ook leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het incident dat uw zoon zelf actief beleefde, het uitbranden van uw wagen. U verklaart dat u het wrak van uw wagen zelf wegbracht naar een plek en men dat zo snel mogelijk moet doen aangezien de overheidsdiensten er anders op af komen en als zij de auto moeten verwijderen dit u nog veel meer geld kost dan als u zelf het wrak wegbrengt (CGVS1 p.11-12). Uw zoon beweert daarentegen dat het wrak van uw auto wel degelijk door de overheid werd weggebracht naar die plek waar zulke onbruikbare auto's worden heengebracht (CGVS3 p.8-9). Uw oudste zoon blijkt over dit incident eveneens niet goed geïnformeerd want hij weet niet waar het vuur in de wagen is ontstaan noch of de motor beschadigd was (CGVS3 p.9). U wist daarentegen wel dat het vuur ontstond aan de koffer en aan de stoelen (CGVS1 p.12). De motor was echter nog wel in orde, aldus uw vaststellingen (CGVS1 p.12). Nochtans verklaart u dat uw oudste zoon naar buiten kwam toen de auto uitbrandde (CGVS1 p.13). Dat hij dan niet zou weten welke delen van de auto vuur vatten is zeer bevreemdend.

Jullie leefden in Venezuela allen samen in hetzelfde huis en in België verblijven jullie ook op hetzelfde adres te Kasterlee (CGVS1 p.3,5; CGVS2 p.4; CGVS3 p.3-4). Daarenboven is het reeds meer dan zes maanden sinds jullie Venezuela hebben verlaten en dit net omwille van de bedreigingen en het incident waarbij jullie auto werd in brand gestoken. Op die manier zouden uw oudste zoon en uw moeder toch op zijn minst mogen weten op welke manier en hoeveel keer u werd bedreigd. Uw oudste zoon tast net als het CGVS in het duister waarom u na al die tijd toch niet wat meer informatie zou geven aan hem (CGVS1 p.6).

Uw verweer dat u uw oudste zoon en uw moeder niet wilde betrekken bij uw problemen kan geen verschoning bieden voor de zeer summiere kennis die beiden over uw en bij uitbreiding hun vervolgingsverhaal hebben aangezien zij de gevolgen van uw problemen lange periode aan den lijve ondervonden. Uw redenering dat u hen onwetend wilde houden over de problemen waardoor ze lange tijd moesten onderduiken en hun land moesten verlaten kan niet gevolgd worden.

U bent er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw profiel als actieve manifestant zoals u het CGVS voorhoudt. U bent er evenmin in geslaagd om uw asielrelaas dat gelinkt is aan dit profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u om deze reden geen internationale bescherming geboden worden.

Op het einde van het onderhoud met het CGVS haalt u aan dat de Venezolaanse overheid u gevangen zou nemen (CGVS1 p.18). Bij terugkeer zou de overheid vaststellen dat u in het buitenland bent geweest (CGVS1 p.18).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw paspoort, net als die van uw twee zonen en uw moeder zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteitskaart, die van uw jongste zoon L.A., uw rijbewijs, de geboorteakte van uw jongste zoon L.A., uw vaderlandskaart en die van uw oudste zoon J.G. vallen net als de bankkaarten en de mastercard allen onder dezelfde categorie. Uw identiteit, die van uw twee zonen en die van uw moeder staan niet ter discussie. Uw reisbiljetten en de vluchtgegevens van uw twee zonen en uw moeder tonen enkel aan dat jullie Venezuela hebt verlaten per vliegtuig. Het afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela wijst op de algemene toestand in Venezuela. het document heeft evenwel geen betrekking op uw persoon en kan zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden profiel en asiolverhaal. U bent er niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela. Uit bovenstaande kan immers geconcludeerd worden dat er aan uw profiel als actieve manifestant en aan de problemen die u zou gekend hebben door dit profiel geen geloof kan worden gehecht zoals u het CGVS heeft voorgehouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel

risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met werkervaring in verschillende sectoren (Verklaring DVZ vraag 12). Uw familie en vrienden zijn u bovendien ter wille om u te helpen en onderdak te verlenen aangezien u reeds hiervoor een beroep op hen kon doen voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS1 p.6-8). U was ten slotte in staat om samen met uw moeder en uw twee zonen naar Europa te komen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

In de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder en uw zoon nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 23 januari 2019 een schending aan van “artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de

beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker L.A. wijst erop dat hij niet actief met partij politiek bezig is en zich als burger politiek inzet door te protesteren tegen maatregelen van de regering, en dat dit niet gelijk staat aan het op de voet volgen van de politiek en de verkiezingen, waarvan hij een algemene aversie heeft.

Waar verzoekster M. en verzoeker J.G. bijna niets zeggen over de opposante activiteiten van verzoeker L.A., verwijzen verzoekers naar de bijzondere situatie waarbij verzoeker L.A. *"verkiest zijn kwetsbare zoon (ernstige brandwonden en pijn ten gevolge van ongeval, psychologische problemen) en oude moeder (70 jaar oud, lijdend aan diabetes type II) niet meer ongerust te maken dan nodig, gezien de stress die een vlucht en de situatie in Venezuela op zich al met zich meebrengt"*.

Wat betreft de documenten die het profiel van manifestant van verzoeker L.A. zouden onderhouden, wijzen verzoekers *"op het feit dat de overheid in Venezuela alle binnenkomende en uitgaande poststukken screent, en foto's van betogingen en de uitgebrande auto van verzoeker kunnen wegens hun inhoud deze screening niet doorstaan"* en menen zij dat aannemelijk is *"wat verzoeker als verklaring weergeeft, nl. dat van twee zendingen (bewust zo door verzoeker gevraagd), enkel de enveloppe met 'neutrale persoonlijke stukken', ter bestemming is gekomen, rekening houdende met de algemene situatie van censuur in Venezuela"*. Verzoekers verwijzen hierbij naar het rapport van Human Rights Watch *"World Report 2019 – Venezuela"* van 17 januari 2019.

Verzoekers benadrukken dat de vervolging zich wel heeft voorgedaan en dat ook uit diverse bronnen en rapporten blijkt dat er in die periode zo goed als dagelijks grote betogingen plaatsvonden, waartegen niet zelden gewelddadig werd opgetreden door de overheid, hierbij verwijzend naar het rapport van Human Rights Watch *"World Report 2019 – Venezuela"* van 17 januari 2019 en het rapport van Amnesty International *"Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela"* van 22 februari 2018.

Verzoekers stellen dat verzoeker L.A. bedreigingen kreeg wegens zijn actieve participatie aan protesten. Zij betogen dat, gezien *"de onderschepping van de enveloppe met bewijzen van deelname aan protesten en foto's van uitgebrande auto, met adres van verzoeker in België"*, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten weten dat verzoeker L.A. in België als opposant een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, benadrukken verzoekers dat uit alle rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie zonder meer penibel is. Ze wijzen erop dat Venezuela in 2017 het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had en dat de situatie niet meer veilig is nu er wetteloosheid heerst. Verzoekers beklemtonen dat ze in hun thuisland blootgesteld worden aan vervolging wegens hun politieke voorkeur en dat daarnaast een ernstig risico bestaat dat zij het slachtoffer zouden worden van willekeurig geweld, in het bijzonder gezien hun kwetsbare profiel. Zo zijn verzoeker L.A. en verzoekster M. – die overigens 70 jaar is – beide diabetespatiënten afhankelijk van insuline en is verzoeker J.G. slachtoffer van talrijke brandwonden waarvoor operaties nodig zijn ter pijnbestrijding en psychologische ondersteuning nodig is.

Verzoekers wijzen erop dat in Venezuela momenteel niet de voorwaarden verenigd zijn om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid en dat er problemen zijn in verband met voedselbedeling en gezondheidszorg. Ze verwijzen naar de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018.

De ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met het profiel van verzoekers, met name een man met diabetes type II, een vrouw van 70 jaar lijdend aan diabetes type II- beiden afhankelijk van insuline opdat hun situatie niet onmenselijk wordt- en een jongeman met ernstige verwondingen en psychische schade na een ongeluk - die bovendien geen aanhangers zijn van het steeds repressiever optredende regime, zorgen er volgens verzoekers voor dat precies de hierboven gesitueerde overweging van toepassing is.

Verzoekers halen aan dat uit het jaarrapport 2018 van Human Rights Watch blijkt dat een ernstig tekort aan medicijnen, medische hulpmiddelen en voedsel ertoe leidt dat vele Venezolanen hun familie niet kunnen voeden of aan medische hulp kunnen geraken en dat er sprake is sprake van de grootste migratiecrisis van deze soort in de recente Latijns-Amerikaanse geschiedenis, een massale exodus.

Verzoekers betogen dat de ernst van de situatie blijkt uit *“een recent rapport van Britse overheid”*. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers.

Ze verwijzen tevens naar *“het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten”* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt. Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is, nu hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg kunnen hebben geleid. Ze wijzen tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verder halen verzoekers aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Verzoekers wijzen erop dat uit de informatie blijkt dat deze voedseltekorten een bijzondere impact hebben op zieken, vrouwen en oudere mensen. Ze wijzen op het reisadvies voor Venezuela van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van een land dat ineens stort.

Verzoekers stellen dat uit *“de studie van de universiteiten”* blijkt dat 64 procent van de Venezolanen in een jaar tijd 11 kilogram vermagerd was, dat uit *“een rapport dat de Pan-Amerikaanse Gezondheidsorganisatie in juni presenteerde”* blijkt dat malaria, mazelen, tuberculose, difterie en hiv-infecties oprukken in Venezuela en dat de *“artsenvereniging zegt dat 22.000 van haar leden het land hebben verlaten sinds 2014 en dat chirurgen, verpleegkundigen en assistenten sinds afgelopen juli protestacties houden en staken in de belangrijkste openbare ziekenhuizen van Caracas en de hoofdsteden van de deelstaten”*.

Verzoekers stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit het *“rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten”*. Verzoekers halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen. Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018.

Verzoekers halen aan dat voor het beoordelen van de vervolging rekening dient gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions”*). Ze wijzen erop dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging kunnen uitmaken.

Verzoeker L.A. herneemt dat hij actief manifestant was en dat uit de informatie blijkt dat in de door hem beschreven periode zowel betogingen als repressie plaatsvonden (het rapport van de Britse overheid; de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018, p. 11). Verzoekers wijzen erop dat de voedselbedeling gepolitiseerd is.

Uit bovenstaande informatie blijkt volgens verzoekers dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

Ze halen aan dat volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is (COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 29 april 2018 (update), p. 28, p. 43, p. 44).

Verzoekers halen aan dat *“er sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”* (IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *“Situation of Human Rights in Venezuela”*, van 31 december 2017). Verzoekers wijzen erop dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn (ICG, *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”*, van mei 2018).

Gelet op de medische situatie van verzoekers, kan men er volgens hen onmogelijk toe besluiten dat zij naar Venezuela kunnen worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers wijzen erop te hebben aangegeven dat ze illegaal in Colombia insuline dienden te kopen (notities verzoekster M., p. 6) en dat verzoeker L.A. door zijn problemen met de autoriteiten geen toegang krijgt tot het ziekenhuis (notities L.A., p. 8).

Verzoekers stellen dat het recht op voedsel, gezondheidszorg en veiligheid voor verzoekers aantoonbaar in het gedrang zijn en dat er wegens hun specifieke omstandigheden wel degelijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling is: *“verzoeker A en verzoekster lopen ernstig risico op onomkeerbare complicaties wegens gebrek aan insuline voor hun diabetes type II; verzoeker B heeft behandeling nodig voor brandwonden, zoniet zijn levenslange pijn en motorische moeilijkheden zijn lot; hij heeft bovendien psychische problemen en heeft nood aan therapie. Gezien deze medische kwetsbaarheid is het gebrek aan toegang tot voedsel extra zwaar.”*

Verzoekers halen het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 aan en stellen dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren. Ze verwijzen naar het rapport van IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017 en stellen dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt.

Verzoekers merken op dat de staat bewust weigert om de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp (IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017). Ze stellen dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaleit aan de heersende partij en door corruptie, *“onder andere de carnet de la patria zou gebruikt worden als ‘toegangsmiddel’ tot gezondheidszorg, zoals ook verzoeker a stelde in zijn gehoor.”*

Verzoekers voeren aan dat zij in Venezuela het risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en wijzen op de (inmiddels gedateerde) COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 29 april 2018 (update) en op IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017. Ze stellen dat Venezuela het tweede meest gewelddadige land ter wereld is, dat het geweld een impact heeft op het dagelijks leven van de volledige bevolking, dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn en dat veel bendes en paramilitaire groeperingen (die in veel gevallen ofwel politiek gelinkt zijn aan de overheid, ofwel getolereerd worden door de overheid) actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekers *“een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet;*

In ondergeschikte orde:

De vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een grondig heronderzoek zou gebeuren van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers”.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers *“Medische attesten verzoekers”*.

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- *COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*
- *COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 avril 2018*
- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)*
- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)*
- *AI-Venezuela 2017-2018*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)*

- *Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)*".

Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met "*Klacht bij politie Valencia op 20.11.2017 met vertaling*".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers leggen hun originele Venezolaanse paspoorten neer. Voorts leggen ze het paspoort van de jongste zoon van verzoeker L.A. neer, alsook de identiteitskaart van verzoeker L.A. en die van zijn jongste zoon L.A., de vaderlandkaart van verzoeker L.A. en verzoeker J.G., het rijbewijs van verzoeker L.A., twee bankkaarten, een mastercard, reisbiljetten en vluchtgegevens en de geboorteakte van de jongste zoon van verzoeker L.A.. Deze documenten worden niet betwist en tonen genoegzaam de identiteit van verzoekers aan en hun reisweg vanuit Venezuela naar België.

2.4.2. Verzoekers verklaren Venezuela te zijn ontvlucht nadat verzoeker L.A. werd bedreigd en geïnterviewd door de aan de overheid gelinkte Junta Communal omwille van van zijn deelnames aan manifestaties tegen de regering van Maduro. Verzoeker J.G. en verzoekster M., respectievelijk de zoon en moeder van verzoeker L.A., steunen hun asielmotieven op het relaas van verzoeker L.A.. Verzoekers wijzen tevens op de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela, alsook op hun medische situatie en het gebrek aan gezondheidszorg.

2.4.3. Verzoeker L.A. maakt zijn voorgehouden profiel van politiek geëngageerde niet aannemelijk. Vooreerst valt verzoekers gebrekkige kennis aangaande de (presidents-)verkiezingen in Venezuela niet te rijmen met zijn voorgehouden politieke betrokkenheid.

Verzoeker L.A. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela in 2015 plaatsvonden, dat de kandidaten Maduro en Capriles Radonski waren en dat "*nog iemand van wie ik de naam niet weet, een komiek*" en Corina Machado zich teruggetrokken hadden als kandidaten (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 november 2018 van verzoeker L.A. (hierna: notities L.A.), p. 16). Dit terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 20 mei 2018 – en dus tien dagen voor verzoekers vertrek uit Venezuela (verklaring DVZ verzoeker L.A., punt 31) – presidentsverkiezingen waren in Venezuela, waarbij Nicolas Maduro, Henri Falcon en Javier Bertucci presidentskandidaten waren (Wikipediapagina "*Venezuelan presidential election, 2018*"). Verzoeker L.A. kon dit bezwaarlijk gemist hebben indien hij enigszins politiek geïnteresseerd was. Bovendien kan uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijken dat er in 2015 helemaal geen presidentsverkiezingen plaatsvonden in Venezuela, doch dat de verkiezingen waar

verzoeker L.A. aan refereert, doorgingen in 2013 (Wikipediapagina “*Venezuelan presidential election, 2013*”). De vaststelling dat verzoeker L.A., die sinds Maduro aan de macht kwam zou hebben deelgenomen aan protestacties en manifestaties, niet of gebrekkig op de hoogte is van dergelijke belangrijke momenten – zeker gezien de presidentsverkiezing van 2018 de kans was om de door verzoeker gecontesteerde Maduro het presidentschap te ontnemen na jaren van protest – ondergraaft de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden profiel van politiek manifestant. Dit blijkt tevens nu verzoeker L.A. evenmin correct op de hoogte was van andere belangrijke verkiezingen. Zo verklaarde verzoeker L.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de eerstvolgende parlamentsverkiezingen op 9 december 2018 zouden plaatsvinden (notities L.A., p. 16), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de volgende parlamentsverkiezingen in 2020 worden georganiseerd (Wikipediapagina “*Next Venezuelan parliamentary election*”). Daarnaast stelde verzoeker L.A. dat de gouverneurs begin 2017 werden verkozen (notities L.A., p. 16), hoewel uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de laatste verkiezingen van gouverneurs dateren van 15 oktober 2017 (Wikipediapagina “*Venezuelan regional elections, 2017*”). Verzoeker L.A. wijst er in het verzoekschrift op dat hij niet actief met partijpolitiek bezig is en zich als burger politiek inzette door te protesteren tegen maatregelen van de regering, en dat dit niet gelijk staat aan het op de voet volgen van de politiek en de verkiezingen, waarvan hij een algemene aversie heeft. De Raad merkt op dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het beleid waartegen hij protesteert en aldus op de hoogte is van de politieke situatie en daarmee samenhangende gebeurtenissen. Bovendien is niet noodzakelijk de politiek op de voet te volgen om op de hoogte te zijn van (president)verkiezingen. De desinteresse van verzoeker L.A. in belangrijke politieke gebeurtenissen als verkiezingen, waarmee hij zijn stem tegen Maduro kan uitbrengen, ondergraaft zijn voorgehouden politiek profiel.

2.4.4. De onwetendheid van verzoeker J.G. (de oudste zoon van verzoeker L.A.) en verzoekster M. (de moeder van verzoeker L.A.) met betrekking tot de voorgehouden jarenlange en veelvuldige politieke activiteiten van verzoeker L.A. doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zo wist verzoeker J.G. niet wanneer verzoeker L.A. voor de eerste en laatste keer deelnam aan een manifestatie, noch sinds wanneer verzoeker L.A. tegen de regering gekant was of wat de aanleiding daartoe was, noch wat de rol van verzoeker L.A. tijdens deze manifestaties was (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 november 2018 van verzoeker J.G. (hierna: notities J.G.), p.10). Verzoekster M. wist evenmin wanneer haar zoon, verzoeker L.A., ongeveer voor het eerst en het laatst deelnam aan een manifestatie, noch wat hij daar precies deed of waar deze protesten doorgingen, noch hoe de regering of de Junta Communal te weten is gekomen dat haar zoon betrokken was bij de protesten (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 november 2018 van verzoekster M. (hierna: notities M.), p. 9). Van verzoeker J.G. en verzoekster M., die hun asielmotieven baseren op de problemen van verzoeker L.A. en hun land aldus zijn ontvlucht omwille van deze problemen, kan wel degelijk worden verwacht dat zij een beeld kunnen schetsen van de anti-overheidsactiviteiten van verzoeker L.A., temeer verzoekers allen samenwoonden en verzoeker L.A. naar eigen zeggen jarenlang en veelvuldig actief was (notities L.A., p. 5, p. 14; notities M., p. 4; notities J.G., p. 4). Hun ontoereikende kennis ondermijnt dan ook het bestaan van deze beweerde activiteiten.

2.4.5. De verwijzing in hun verzoekschrift naar de bijzondere situatie waarbij verzoeker L.A. “*verkiest zijn kwetsbare zoon (ernstige brandwonden en pijn ten gevolge van ongeval, psychologische problemen) en oude moeder (70 jaar oud, lijdend aan diabetes type II) niet meer ongerust te maken dan nodig, gezien de stress die een vlucht en de situatie in Venezuela op zich al met zich meebrengt*” kan de beperkte kennis van verzoekster M. en verzoeker J.G. over de opposantenactiviteiten van verzoeker L.A. niet verschonen.

De Raad herneemt dat verzoeker J.G. en verzoekster M. hun asielmotieven steunen op de problemen van verzoeker L.A. en hun land aldus zijn ontvlucht omwille van deze problemen, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat zij weten waarom zij hun land verlaten hebben en dus op de hoogte zijn van de politieke activiteiten van verzoeker L.A..

2.4.6. Verzoeker L.A. gaf aan dat hij zijn politieke activiteiten mits documenten kan ondersteunen. Hij legde de persoonlijke kaarten (notities L.A., p. 5) reeds neer. Over de tweede zending, die uit foto's van de protesten zou bestaan, verklaarde verzoeker L.A. dat deze nog onderweg was (notities L.A., p. 5). In het verzoekschrift wijzen verzoekers “*op het feit dat de overheid in Venezuela alle binnenkomende en uitgaande poststukken screent, en foto's van betogingen en de uitgebrande auto van verzoeker kunnen wegens hun inhoud deze screening niet doorstaan*” en menen zij dat aannemelijk is “*wat verzoeker als verklaring weergeeft, nl. dat van twee zendingen (bewust zo door verzoeker gevraagd), enkel de*

enveloppe met 'neutrale persoonlijke stukken', ter bestemming is gekomen, rekening houdende met de algemene situatie van censuur in Venezuela". Verzoekers verwijzen hierbij naar het rapport van Human Rights Watch "World Report 2019 – Venezuela" van 17 januari 2019. De Raad merkt op dat uit voornoemd rapport van Human Rights Watch niet kan blijken dat de Venezolaanse overheid "alle binnenkomende en uitgaande poststukken screent". Dit betreft aldus een louter blote bewering en bovendien kan niet worden ingezien met welke reden verzoeker L.A. de foto's in een aparte zending liet opsturen die onderschept zou zijn wanneer deze gemakkelijker elektronisch kunnen worden aangebracht. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift worden de politieke activiteiten van verzoeker L.A. niet aangetoond, laat staan dat iemand met een dergelijk profiel al in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.7. Verzoekers houden in hun verzoekschrift vol dat de vervolging zich wel heeft voorgedaan en dat ook uit diverse bronnen en rapporten blijkt dat er in die periode zo goed als dagelijks grote betogingen plaatsvonden, waartegen niet zelden gewelddadig werd opgetreden door de overheid, hierbij verwijzend naar het rapport van Human Rights Watch "World Report 2019 – Venezuela" van 17 januari 2019 en het rapport van Amnesty International "Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela" van 22 februari 2018. Het gegeven dat er uit algemene rapporten blijkt dat er dagelijks betogingen plaatsvonden, kan verzoekers voorgehouden deelname aan deze protesten niet aantonen. Bovendien zijn deze manifestaties meestal protesten tegen de economische situatie in het land en een uiting van ongenoegen inzake de voedselsituatie en de beschikbaarheid van basisproducten (zie *infra*). Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.8. Voor zover geloof wordt gehecht aan verzoekers politiek engagement slaagt hij er niet in toe te lichten waarom hij door de overheid zou worden geïsoleerd als politiek opposant. Immers, verzoeker L.A. maakt geen deel uit van een politieke partij, en zijn aansluiting bij een buurtvereniging (vragenlijst CGVS van verzoeker L.A., vragen 3.3 en 3.5) die haar onvrede wilde tonen wordt niet aangetoond aangezien verzoeker hierover niets kan vertellen of aanbrengen. Zo stelde verzoeker niet (met zekerheid) te weten of de andere manifestanten, waar ook de vele burens uit verzoekers wijk deel van uitmaakten, eveneens problemen kenden ("ik ben nu al 6 maanden in het buitenland, dus ik weet het niet, in welke situatie ze zitten, niemand zei me iets dus ik denk dat ze geen problemen hebben. vergeet ook niet dat sinds november 2017 er veel minder protesten zijn en je die toestemming niet meer hebt om te mogen protesteren.", notities L.A., p. 15). Verzoeker L.A. gaf louter aan dat zijn mede-manifestanten op het moment van zijn vertrek in Venezuela geen problemen kenden, maar dat hij momenteel niet op de hoogte is ("toen ik uit Ven vertrok toen hadden ze geen problemen, maar nu ik ergens anders ben dan weet ik het niet maar voordien hadden ze geen problemen", notities, p. 15). De Raad merkt op dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker L.A. de evolutie van de situatie in zijn land van herkomst die verband houdt met zijn vluchtmotieven zou opvolgen. Verzoeker L.A. dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker L.A. niet trachtte te informeren naar eventuele problemen van zijn burens, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van zijn eigen problemen nu kan verwacht worden dat politiek activisten elkaar steunen en met elkaar communiceren. Bovendien slaagt verzoeker L.A. er niet in toe te lichten wat er dan zo specifiek was aan zijn profiel waardoor hij tussen al die andere protesteerdere en burens werd geïsoleerd door de Junta Communal en de overheid ("en waarom was u dan de enige die wel problemen kende?", "ik denk dat het eerder toevallig was om me wel te zien, maar ik ga er wel van uit dat er andere mensen in het land in dezelfde situatie zoals ik zitten, maar over mijn burens, in de kleine wijk waar ik woon, zijn er geen anderen die ik ken die ook problemen hadden", "ok dat begrijp ik maar wat was er dan zo speciaal aan uw profiel waardoor enkel u werd geïsoleerd tussen al die andere protesteerdere?", "iets speciaal heb ik niet maar ik kende wel veel mensen, en als ik iets opstart op Whatsapp is het wel zo dat veel mensen me volgen, mogelijks daarom, ik ben wel populair in m'n eigen wijk.", "en tijdens die manifestaties wat deed u daar dan precies?", "dan worden zoveel mogelijk de straten versperd met van alles, zoals hout en banden, en als de politie dan komt om ervoor te zorgen dat ze niet uit elkaar moeten gaan dan wordt dat aangestoken", "ok maar u bent weer algemeen, ik vraag naar uw rol, wat was uw rol precies tijdens die manifestaties?", "ik verzamelde bvb oude banden en deed die in de auto om naar de plek van de protesten te brengen en die op straat te leggen, en als ik merkte dat er een groep mensen naar de manifestaties gingen dan vroeg ik hen of ze gingen en nam ik hen mee met m'n auto, want niet iedereen heeft zomaar een auto in Ven. Wat de manifestatie zo sterk maakt is niet wat 2-3 personen zeggen met communicatiemiddelen maar wel dat er veel mensen aanwezig zijn", notities, p. 15).

Verzoeker L.A. verklaart aldus een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke andere demonstranten die af en toe deelnamen aan manifestaties, zonder dit concreet te kunnen opvullen. Voor zover verzoeker L.A. werkelijk deelnam aan protesten tegen de regering, maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij persoonlijk geïsoleerd werd of zou worden door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt ook vast van verzoeker L.A. deze WhatsApp communicaties niet heeft neergelegd terwijl hij deze bij de hand heeft op zijn GSM.

2.4.9. Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota van 21 november 2019 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*” (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: “*De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen*”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “*het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert*”.

2.4.10. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geïsoleerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). “*Amnesty International*” stelt dat er in januari 2019 “*targeted executions*” plaatsvonden “*based on the profile of the victims*”, zijnde “*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*” (“*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.11. Aldus kan niet verbazen dat verzoekers de door hun voorgehouden vervolgingsfeiten ten gevolge van de deelnames aan protesten door verzoeker L.A. niet aannemelijk weten te maken. Zo lieten verzoekers allen na om het incident waarbij de auto van verzoeker L.A. in brand werd gestoken – wat nochtans de directe aanleiding vormde om onder te duiken en amper nog naar huis terug te keren (notities L.A., p. 8, p. 13) – te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en brachten ze dit pas voor

het eerst naar voor tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhouden (notities L.A., p. 18; notities M., p. 10; notities J.G., p. 4). Hun nalatigheid dit essentieel element, dat tot de kern van hun asielrelaas behoort, aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan. Bovendien legden verzoeker L.A. en verzoeker J.G. tegenstrijdige verklaringen af aangaande dit incident (notities L.A., p. 11-13; notities J.G., p. 8-9). Verder situeerde verzoeker L.A. de start van zijn problemen met de autoriteiten aanvankelijk in april 2017 (notities L.A., p. 8-9), terwijl hij even later aangaf dat hij het eerste dreigtelefoontje eind januari, begin februari 2017 ontving (notities L.A., p. 9). Dergelijke incoherente verklaringen over de aanvang van zijn problemen met de autoriteiten ondergraven de voorgehouden vervolgingsfeiten verder. Daarnaast doen ook de gebrekkige verklaringen van verzoeker J.G. en verzoekster M. aangaande de voorgehouden bedreigingen afbreuk aan de waarachtigheid ervan (notities M., p. 7-8; notities J.G., p. 5-7), temeer nu verzoekers in Venezuela allen samenwoonden en omwille van deze bedreigingen hun land zouden ontvlucht zijn.

2.4.12. Wat betreft verzoekers L.A.'s vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoekers bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 21 november 2019 (COI Focus "*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie blijkt dat honderdduizenden Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke opvattingen de stabiliteit van de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoekers' verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekers geen dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor de komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel. Dit blijkt tevens nu verzoekers Venezuela met hun eigen paspoort op legale wijze konden verlaten.

2.4.13. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen, hierbij verwijzend naar hun gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.14. De overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. Uit de medische getuigschriften neergelegd bij het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker L.A. en verzoekster M. aan diabetes lijden, wat niet betwist wordt. Tevens blijkt dat verzoeker J.G. brandwonden heeft opgelopen, wat evenmin betwist wordt.

Echter kan hieruit geen oorzakelijk verband blijken met het voorgehouden incident met de brandende auto, noch kan dit getuigschrift bovenstaande beoordeling met betrekking tot dit voorgehouden, doch ongeloofwaardig politiek incident doen ombuigen.

Het ter zitting neergelegde document, waaruit blijkt dat verzoeker L.A. op 20 november 2017 een klacht zou hebben ingediend bij het politiekorps van de staat Carabobo, ondergraaft – en gaat lijnrecht in tegen – verzoekers L.A.'s uitdrukkelijke verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nooit een klacht indiende omwille van de bedreigingen (notities L.A., p. 10.). Het afschrift betreffende de inperking van de vrije meningsuiting op sociale media in Venezuela, voorgelegd bij de commissaris-generaal, wijst op de algemene toestand in Venezuela en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dit stuk kan dan ook verzoekers profiel, noch zijn asielrelaas aantonen.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker L.A. geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers de voorgehouden politieke vervolging niet hebben aangetoond en evenmin aannemelijk maken dat verzoeker L.A. zich met politiek heeft ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, ("*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

2.5.1.1. In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land. Verzoekende partijen menen dat "*ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met het profiel van verzoekers, met name een man met diabetes type II, een vrouw van 70 jaar lijdend aan diabetes type II- beiden afhankelijk van insuline opdat hun situatie niet onmenselijk wordt- en een jongeman met ernstige verwondingen en psychische schade na een ongeluk - die bovendien geen aanhangers zijn van het steeds repressiever optredende regime*" erop wijst dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Verzoekers benadrukken de "*ernst van de situatie*", de "*ernstige voedseltekorten*", de "*volledig falende gezondheidszorg*", de "*extreem hoge moordcijfers*", de "*instorting van de gezondheidszorg*", de "*hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting*", de "*afwezigheid van overheidsdata*", de achteruitgaande scholingsgraad, de voedselcrisis en de "*bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen*". Verzoekers menen dat zij in hun thuisland blootgesteld worden aan een "*risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. In Venezuela zijn momenteel immers niet de voorwaarden verenigd om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid. In het thuisland van verzoekers zijn er ernstige problemen i.v.m. voedselbedeling, i.v.m. gezondheidszorg. Rapporten over Venezuela zijn bijzonder verontrustend*".

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, waarvan verzoekers medische getuigschriften neerleggen, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*” van verzoekers. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (notities L.A., p. 6-7), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Verzoeker L.A. heeft werkervaring in verschillende sectoren (Verklaring DVZ verzoeker L.A., vraag 12). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker L.A. dat het huis waarin ze allen woonden zijn eigendom is (notities L.A., p. 17). Verder blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familie en vrienden verzoekers voorafgaand aan hun vertrek geholpen hebben en steeds bereid waren hen onderdak te verlenen (notities L.A., p. 6-8). Bovendien was verzoeker L.A. in staat om samen met zijn moeder en twee zonen naar Europa te komen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Waar verzoekers nog bijkomend, en bij herhaling, steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen: *“Ten onrechte oordeelt verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen. De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat “er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”. De beslissing baseert zich hiervoor op de “COI Focus Venezuela”. Niettemin blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder). In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar over jaar toeneemt). De situatie in Venezuela is niet meer veilig nu er wetteloosheid heerst.”*

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*.

Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie*

(*addendum*)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. Verzoekers tonen niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK